

lesskab end af Medlemsstaterne hver for sig; det kan beslutte, at gennemførelsesforanstaltningerne i forbindelse med en fælles aktion skal vedtages med kvalificeret flertal;

c) med forbehold af bestemmelsen i artikel 220 i traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab udarbejde konventioner, som det anbefaler, at Medlemsstaterne vedtager i overensstemmelse med deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser.

Medmindre andet er fastsat i sådanne konventioner, vedtages gennemførelsesforanstaltningerne i forbindelse med disse af Rådet med et flertal på to tredjedele af De Høje Kontraherende Parter.

Det kan i sådanne konventioner bestemmes, at Domstolen efter de nærmere regler, som er fastsat deri, har kompetence til at fortolke konventionernes bestemmelser og til at træffe afgørelse om tvister vedrørende deres anvendelse.«

2.5.2. Forholdet til grundlovens § 20.

Det følger af traktatens opbygning og indholdet af bestemmelserne i artikel K.1-8, at sigtet med bestemmelserne alene er at etablere et sædvanligt internationalt samarbejde på området. De konventioner, der indgås, skal ratificeres af Danmark for at få virkning som en folkeretlig forpligtelse for Danmark.

Bestemmelserne i unionstraktatens afsnit VI om samarbejde om retlige og indre anliggender (søjle 3) indebærer derfor, bortset fra art. K.9, der omtales nærmere nedenfor, efter Justitsministeriets opfattelse ikke »overladelse af beføjelser, som tilkommer rigets myndigheder«, og en dansk tilslutning hertil forudsætter ikke anvendelse af proceduren i grundlovens § 20. Der er, som det direkte fremgår af formuleringen af de nævnte artikler, tale om et traditionelt folkeretligt samarbejde, som Danmark kan tilslutte sig alene i medfør af bestemmelsen i grundlovens § 19.

2.5.3. Særlig om art. K.9.

Art. K.9 i unionstraktatens afsnit VI om samarbejde om retlige og indre anliggender (søjle 3) har følgende ordlyd:

»Art. K.9. Rådet, der træffer afgørelse med enstemmighed på initiativ af Kommissionen eller en Medlemsstat, kan beslutte, at artikel 100 C i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab skal finde anvendelse på aktioner, der henhører under områder, som er nævnt i artikel K.1, nr. 1-6, og samtidig bestemme, hvilke afstemningsregler der skal gælde herfor. Det henstiller til Medlemsstaterne, at de vedtager en sådan beslutning i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.«

Art. 100 C er omtalt ovenfor pkt. 2.3.5. I medfør af denne bestemmelse kan Rådet udstede retsakter, som efter omstændighederne kan være umiddelbart anvendelige.

Art. K.9 gør det muligt at overføre de områder, som er omhandlet i art. K.1, nr. 1-6, til søjle 1 ved, at art. 100 C gøres anvendelig på de pågældende områder. Art. K.9, sidste pkt., indeholder et forbehold om, at medlemsstaterne skal vedtage en sådan beslutning om at gøre art. 100 C anvendelig i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser. Da de pågældende områder vil kunne reguleres af retsakter, som udstedes af Rådet, og som efter omstændighederne kan være umiddelbart anvendelige, vil udgangspunktet være, at tilslutning vil skulle ske under iagttagelse af proceduren i grundlovens § 20.

Rækkevidden af art. K.9, herunder betydningen af ratifikationsforbeholdet, var genstand for Folketingets Markedsudvalgs spørgsmål nr. 14 af 23. november 1991 (bilag 233).

Spørgsmålet havde følgende ordlyd:

Spørgsmål nr. 14:

»Det bedes oplyst, hvad der nærmere ligger i bestemmelsen i forslaget vedr. indre anliggender og retsligt samarbejde, hvor det henstilles til medlemsstaterne, at disse tiltræder beslutninger efter artikel K i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige regler. Det bedes endvidere oplyst, på hvilket lands foranledning og på hvilken baggrund bestemmelsen er indføjet.«